

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

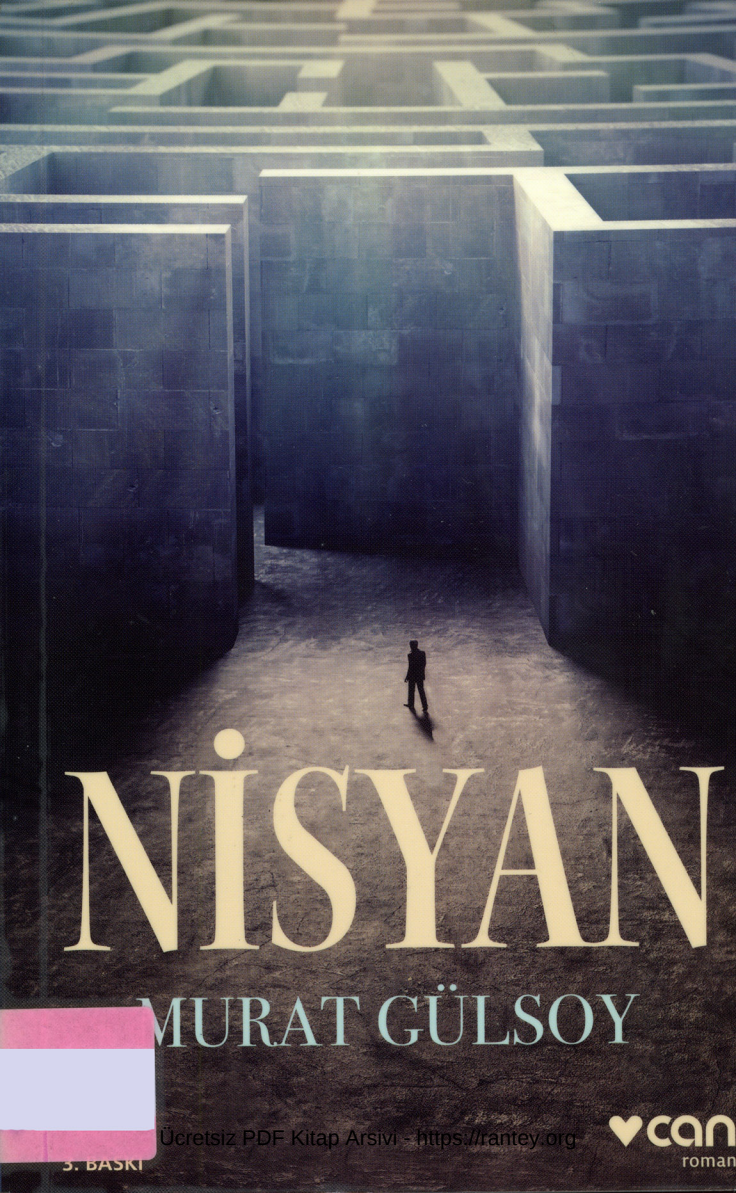
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NİSYAN

MURAT GÜLSOY

3. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

♥ can
roman

Hiç kimse kaybolmak istemiyor bu karanlık denizde ama bu deniz son, hatta tek hakikat. Geminin sulara gömülmesinden önceki anların tasavvuru her zihnin kaçınılmaz meşguliyetidir. Sonucu belli bir meşguliyettir bu, bir gün bitecektir. Ama edebiyatta ölüme giden yolu, ölüm ânını ve ölümün kendisini düşünen karakterler ölümsüzlüğün ta kendisidir.

Murat Gülsoy *Nisyan*'da bunu yapıyor, ölümü ölümsüzleştiriyor. Alışılmadık bir Gülsoy kitabı bu, müthiş çekici ve sarsıcı. Anbean karanlık denizin sularına batan, giderek parçalanan bir aklın girdaplarını ve karanlık denizi dalgalandıran sonu, edebî bir şiddet olarak gözlerimizin önüne seriyor. Doğduğumuz an o karanlık denize adım atmış olduğumuzu ve ömür denen geminin önünde sonunda sulara gömüleceğini biliyoruz. Murat Gülsoy bu bilgiyi edebiyatın doruğuna çıkarıyor.

MURAT GÜLSOY

NİSYAN

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

3. basım: Temmuz 2016, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3250-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MURAT GÜLSOY

NİSYAN

ROMAN

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

***Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul*, 1999**

***Bu Kitabı Çalın*, 2000**

***Âlemlerin Sürekliliği ve Diğer Hikâyeler*, 2002**

***Binbir Gece Mektupları*, 2003**

***Bu Filmin Kötü Adamı Benim*, 2004**

***Büyübozumu*, 2004**

***Sevgilinin Geciken Ölümü*, 2005**

***İstanbul'da Bir Merhamet Haftası*, 2007**

***602. Gece*, 2009**

***Karanlığın Aynasında*, 2010**

***Tanrı Beni Görüyor mu?* 2010**

***Baba, Oğul ve Kutsal Roman*, 2012**

***Gölge ve Hayaller Şehrinde*, 2014**

***Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet*, 2016**

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, *Baba Oğul ve Kutsal Roman* adlı kitabıyla 2013 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü, *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanıyla da 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil, yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com

muratgulsoy.wordpress.com

Dedem Mehmet İhsan Oskay'ın anısına

Hakikat çok uzak, karanlık, derin
Bir dille konuşur, büyük köklerin
Toprakla ezelden karışmış dili!
Geceyle ölümdür asıl sevgili
Bu ikiz aynada toplanır yollar
Karanlık yaratır, ölüm tamamlar.

...

AHMET HAMDİ TANPINAR,
"Eşik"

Şimdi onların oyuncağı oldum.

Tüm sesler çekildikten sonra başlıyor korku. Pencerenin önünde oturmuş zamanı ören biri var; başımı ondan yana çevirmeden de varlığını hissedebiliyorum. Yorgun olduğunu sanıyorum; hareketleri yavaş, örgü şişleri gevşek takma dişler gibi tıkırdıyor. Sağdan sola dönüyorum. Kemiklerim birbirinin üzerine biniyor, sürtünüyor; her an dağılacak gibi, gevşek. Kekremsi bir koku var, çevremi saran sarımtırak bir bulut, sidik, ter, çapak ve tükürükten. Çarşafın rutubeti bedenime nüfuz ediyor, yavaş yavaş çürüyen et. İnat eden can. Soğuyor. Yaşlı bir adamım artık. Çok uzun zamandan beri yaşlı. Yine de bir çocuğun yüreği gibi korku. Uyuyamıyorum. İpliğin sesini duyuyorum. Tıslıyor. Çile gittikçe küçülüyor. Çift anlamlı cümleler aklıma geldiğinde sevinmeye çalışıyorum. Bir zamanlar, diye fısıldıyorum karanlığın içinde, kelimelere hükmederdim; şimdi onların oyuncağı oldum.

Biraz daha buradayım.

Günün ilk ışıklarıyla gölge gücünü yitiriyor. Sis içinde dağılan kuş cıvıltıları çok kısa bir süre için huzur veriyor. Nefes alıyorum. Tanımını bulduğumu düşünüyorum. Dünyanın şeylerine ait kelimeler diriliyor, belirsizlikler aşıyor, çizgiler tamamlanıyor, köşeler sivriliyor. Karanlık bir gölün içinde dağılmış olan ben, şimdi örtülerin arasında yeniden bedenleniyorum. Madde isteksiz. Süreç yavaş, ağırlı. Birbirine değen etin, kemiğin, damarın ve sinir düğümlerinin acıyarak hayatı hatırlaması. Sabaha kadar başucumda zamanı ve uykuyu ören kişi de eski bir dantel gibi dağılıp karışmış odanın havasına. O yüzden tozlu her yer. Örgü şişlerini nereye saplamış olabilir? Sırtımda acıyan yerlere erişemiyorum; parmaklarım şiş, hareketsiz. Yeniden başlayabilir miyim? Berjerin boşluğu belirsiz bir acıyla bulandırıyor zihnimi. Gözlerimi güne kapatıyorum. Biraz daha buradayım.

Uzun yollar.

Bazen bir rüyanın içinde yürüyorum. Uzun yollarım varmış. Beni eğlendirmek için kahve falıma bakan kadının söylemediği yollar. Beni üzmek istemiyor, belli. Sahi, kim o? Bu saatten sonra hep güzel haberler çıkıyor fincanın içinden; uzaklardan bir şeyler geliyor, uzaklar bana geliyor, yatağımın kıyısına kadar ulaşıyor. Ben bir adayım. Bir harfimi kaybettim çünkü. Harflerle oynamak burada olduğumun göstergesi. Eski bir elektronik devrenin çoktan terk edilmiş bakır yollarında, kapasitörlerinde, dirençlerinde küçük elektrik kıvılcımları atlıyor. İşte bu benim zihnim. Ama yok, ben bir adayım. Güzel haberler geliyor uzaklardan. İğde ağaçlarının mavi-yeşil gölgesinde uysal dalgalar sonsuza dek esenlik vaat ediyor. Uzaklara taş atan bir çocuk ve umutları. Bir resim. Hareketli, yumuşak. Sessizce gülümsemeye çalışıyorum. Bazen. Bir rüyanın içinde. Uzun yollar.

Bir hac yolculuğuna dönüşüyor gün.

Evin içinde yürüyorum. Hiç durmadan. Başlayıp bitiremediğim işleri yapmaya niyet ediyorum. Her yanda kitaplar, defterler, dosyalar, kasetler, videolar, fotoğraflar. Bunca kayıt ne içindi? Bir düzene koymam gerekli. Ama arkamı döndüğümde başka bir iş çıkıyor, öncekini unutuyorum. Odalar çoğalıyor. Odaların içindekiler çoğalıyor. Odaların arasında gidip geliyorum. Ayaklarım sızlayana dek yürüyorum. Bir hac yolculuğuna dönüşüyor gün.

Bekleyişin yorgunluğunda.

Birilerinin gelmesini bekliyorum. Arka planda bitmeyen bir uğultu gibi bu bekleyiş. Yorucu. Hayat birilerinin eksikliği olarak çoğalıyor. Zaman geçmiyor, boşluk çoğalıyor sadece. Doldurulması gerek. İnsanlarla, başkalarıyla, birileriyle. Bir zamanlar olduğu gibi. Adlarını çoktan unuttuğum gölgelerin konuşmaları kalmış geride, yıllar boyu yinelenen kelimeler, jestler, nidalar. Gelmelerini istiyorum. Geçmişte olduğu gibi kolayca kurulsun hayat. Ancak geldiklerinde de sinirleniyorum. O kadar hızla değişiyorlar ki. Bazen onları tanımakta güçlük çekiyorum. Yüzleri sabit kalmıyor. Birbirlerine ödünç veriyorlar, anadan kıza, babadan oğula geçiyor maskeler. Bana nasıl hitap ettiklerine kulak kesiliyorum, ona göre cevaplıyorum. Sonra yeniden meşguliyetine dönüyor aklım. Nedir? Yazılacak, bitirilecek bir kitap vardı. Yazılar. Cümleler. Kelimeler. Gelenlerin gitmelerini istiyorum. Gidiyorlar. Aklımın içinde yeniden başlıyor uğultu. Sonra aniden bastıran bir sis, uyku. Bekleyişin yorgunluğunda.

Kimsiniz?

Ayna puslu, kirli bir göl kıpırtısız. Kapkara gümüş bulutlarının arasından yüzümün ayrıntılarını göremiyorum. Gözlerini kısıp bakan biri var bana doğru. Taklitler aslını yaşatır. Başkalarının cümleleriyle konuşuyor aynanın içindeki adam. Sesi yabancı, titrek, pürüzlü. O konuşurken boğazıma biriken tükürükleri temizlemeye çalışıyorum, öğürtü geliyor. Safra çağında bedenim koyu sarı. Ağzımdan incecik bir köprü lavabonun karadelğine inip kayboluyor. Kafamı kaldırdığımda o da kaldırıyor. Gümüş gölünün yüzeyinde dalgalanıyor. Bir şey anlatmak ister gibi bir hali var. Umutsuz. Ne diyeceğini biliyor ama ilgili sözcükleri bulamıyor sanki. Yardımcı olmak için soruyorum: Kimsiniz?

Dalgalara rağmen.

Duymadığımı sanarak konuşuyorlar. Benden söz ediyorlar, biliyorum. Kendime bakamadığımı düşünüyorlar. Umursamıyorum ama yine de sussunlar istiyorum. Endişelenmeyin benim için, ben yolumu bulurum bu dehlizde. Ev. Benim evim değil nicedir. Bir zamanlar benim olanların kopyalarıyla doldurulmuş bir gemi, eski. Fırtınalı bir havada yolculuk ediyoruz sanki. Dünyanın sınırları üzerimize yaklaşıyor. Süre daralıyor. Duvarlara tutunarak yürüyorum. Aklımdaki işi bitirmeliyim. Son romanımı yazıyorum. Dalgalara rağmen.

Adem geldi mi?

Kâğıtlarıma el sürmelerine izin vermiyorum. Kadın sızlanıyor gelenlere. Her taraf kâğıt diyor, her tarafta bu yazılar. Doğru. Yazıyorum. Aklımın içi gibi birbirinden kopuk düşüncelerin yazıldığı kâğıtlarla dolu ev. Her şey o notlarla başladı. İlacını iç. Adem'in telefonu. Adem'in kim olduğunu çoğu zaman bilmiyorum. Unutmak değil bu. Başka bir şey. Gidip gelen bir radyo yayını gibi dünyaya ait bilgiler. Yayın durduğunda kendimle kalıyorum. Ev ilk kez geldiğim bir müze. Kâğıtlardaki notlar birisinin mektupları. Onu nedense kendime yakın hissediyorum. Ben de bir şeyler yazıp bırakıyorum küçük kâğıtlara. Aniden yayın başlıyor. Kadın kahve getiriyor. Ona kim bilir kaçınıcı kez soruyorum: Adem geldi mi?

Uğultu yeniden başlıyor.

Uğultu dinmiyor. Yerin altını kazıyorlar durmadan. Evin temellerine zarar verecekler. Şikâyet etmemiz gerekli ama telefonu bulamıyorum. Kadın saklamış. Her şeyi saklıyor zaten. Kendi de saklanıyor çoğu zaman. Bir şey ister misin? Sonra kayboluyor. Onu ararken odalarda kayboluyorum ben de. O zaman gizli geçit ortaya çıkıyor işte. Mutfak lavabosunun altında, çöp kutusunun dibinde. Kapağı açıp bakıyorum el feneriyle. Metrelerce derinlikte çalışan işçilere sesleniyorum, yeter artık, yazmayın, diyorum. Hemen kasklarındaki ışıkları söndürüp yok oluyorlar. Dilimin sürçtüğünü fark ettiğimde çoktan kapağı kapatıp odalardan birine dönmüş oluyorum. Uğultu yeniden başlıyor.

Bir başkasının bedeninde kayboldum.

Bugün bir başkasının bedeninde uyandım. Ellerine baktım önce, tırnakları uzamış. Kadına seslendim. Boşluğun içinden çıkıp geldi. Kadına anlattım. Başkasının sesiyle konuşmayı ne kadar çok özlediğimi. Anlamadı. Sen uyurken Adem aradı, dedi. Sustum. Bu yeni kişinin belleğinde Adem diye birine ait bilgi yoktu. Ne istiyormuş, dedim kadının varlığı sürsün diye. Bulanık iriyarı çiçekli elbise beyaz kollar konuştu: Seni sordu. Beni. Ama ben neredeyim? Bir başkasının bedeninde kayboldum.

Ben hapsedilmiş bir yangınım.

Bir resim defteri buldum dolapların dibinde. Küçük bir çocuğun. Adem'in. Soğuk bir mahzen içim ve orada bir mum alevi Adem. Titredi. Karanlık ve serin, korkuyor musun? Baba, sen de ölecek misin? Evet ama çok sonra. Çok. Zamandan sonra. Sen sen olmayı bıraktıktan sonra. Yorulduğumda. Unuttuğumda. Mum alevi ürperdi. Eğildim üzerine; gölgem büyüdü mahzenin duvarlarında. Yosunlu taşlar içini çekti. Çürümüş ağaçlar gerindi. Karanlığın yüreğinde bir damla kan. Canlı bir kırmızılık. Küçük mum alevi. Baba, ben de ölecek miyim? Hayır, ben varken hayır. Avuçlarımdan kuytusunda yaşasın diye ben. Sıkıca çevreledim küçük mumu. Alev canlandı, diklendi. Dile geldi Adem: Ben hapsedilmiş bir yangınım.

Ölüm meleği de sizden, biliyorum.

Parmaklarım kendiliğinden ufalıyor ekmekleri. Başka bir dünyanın habercileri üşüşüyor gri kanatlarını bir-birine sürterek. Daracık pervazın üzerinde kaynıyorlar. Çok eski ama parlak bir fotoğraf çıkıyor: taş duvarlar, yıkık, delik deşik; siyah-beyaz taşların arasında gözden kayıp bir baykuşun altı gecelik çağrısı, yedinci günün sabahı kalkan cenaze. Bu fotoğraf zihnimin çoktan boşalmış galerilerinden birinde asılı. Nasılsa zamanın yağmasından kurtulmuş. Öfkeleniyorum tüm kanatlılara. Ölüm meleği de sizden, biliyorum.

Boşluğa bakıyorum dimdik.

Vişneçürüğü rengindeki berjerlerden birinde ben oturuyorum, diğerinde tanıdık bir boşluk. Bakışlarımı ondan yana çevirmediğimde orada. Dönüp baktığımda boşluk yoğunlaşıyor. Yokluğu kesinleşiyor. Kulaklarımda çınıyor sessizlik. Adını bilmiyorum artık. Ama benim ben olduğum zamanlarda onunla bir bütündük, bunu biliyorum. Eminim. Elimi uzattığım yerde bedenlenen bir duygu. Şimdi geriye kalan parçaları uzaklarda bir yerde, toprağın altında olmalı. Gözucuyla görüyorum sabahlığının eteklerini, ayak bileklerini, yün çoraplarını. Hep üşürdü. Acı dayanılmaz olunca dönüyorum hırsla. Boşluğa bakıyorum dimdik.

Yazının kanı.

Gözlerimi kapatıyorum, uyuduğumu sanıyorlar. Hışırdayarak dolaşıyorlar evin içinde. Odalarımnda. Arıyorlar. Hırsızlar. Kınkanatlılar, vızıldayanlar, eklembacaklılar, tıslayanlar, gıcırdayanlar. Gözlerimi açıyorum, uyanığımı fark edince hemen kaçışıyorlar. Halıların altına, parkelerin arasına, kapı altlarına. Kalkıp evi dolaşmam gerek. Duvarlara tutunarak yürüyorum. Fırtınalı bir hava var yine. Geminin tahtaları gıcırıyor. Bir çekmece dolusu siyah, lacivert, yeşil. Bulamamışlar. Kitabı bitirebileceğim. Okşuyorum onları. Mürekkep şişeleri. Yazının kanı.

Adem siyahın içinde kayboluyor.

Karşılıklı oturduk. Elleri dizlerinin üzerinde, ayakka-bıları cilalı, kumaş pantolonu çizgili. Kadından kahve is-tiyorum. Adama bakıyorum, tanıdık. Çok iyi bildiğim biri. Bir yabancı. İnsan bir zaman sonra herkesi tanır olu-yor. Bildiklerini ise tanımıyor. Adam benden gözlerini kaçırıyor, saatine bakıyor. Zamanın içinde kaybolmak is-tiyor. Kulübe hoş geldin diyorum, laf olsun diye. Gülüm-semeye çalışıyor. Kadın kolonya sunuyor. İstemiyor. Tah-talar gıcırıyor bütün gece. Fırtına. Belki de inşaat. Kazı-yorlar. Anlatmak istiyorum ama pencere camının say-damlığına esir düşmüş sinekler dikkatimi dağıtıyor. Adam ben yine gelirim diyor. Kalkıyor. Yerden tavana kadar. Kapının boşluğuna yürüyor. Kapı siyah kuyu. Adem siya-hın içinde kayboluyor.

Bir ağaç arzusuyum.

Yaşadıkça uzaklaşıyorum kendimden. Bildiğim o kimseden. Limandan ağır ağır ayrılıyor gemi. Uzak mavi bir sise doğru sürüklenirken, güvendiğim tek gerçeklik olan liman soluk pastel bir rüyaya dönüşüyor. Yolcu etmeye gelen var mı, diye boşuna bakıyorum. Uçuk lekeler. Adımın harfleri. Her şey olabilir. Bazı nesneler bile. Kaptanı olduğumu sandığım bu gemi devinen bir ağaç. Beşik, gemi, tabut. Hayat ağacım kururken görüntü kararıyor. Ellerimi sokacak bir toprak arıyorum; yumuşak, nemli, anaç. Bir ağaç arzusuyum.

Doymak bilmeyen gölgem istiyor.

Mum ışığında oturuyoruz. Kadın kendi dilinde acılı bir türkü söylüyor mırıl mırıl. Duvarda büyüyen gölge-me bakıyorum, zavallı içi boş bir karanlık. Elimi kaldırıyorum, gölge elini kaldırıyor. Ne yaptığını, neden yaptığını bilmiyor. Ben ben olduğum zamanlardan kalma bir sesle kadına bağıyorum: Sus. Düşüncelerimi duyamıyorum. Kadın elmayla bıçağı masaya fırlatıp gidiyor. Bir süre hareketsiz oturuyorum. Gölğem ne yapacağını merak ediyor. Bıçağı uzanıyorum. Mumun alevinde gezdiriyorum keskin metali. Duvarlarda acayip yansımalar. Gölğemin nefesi kesiliyor. Kadın karanlığın içinden çıkıyor. Gözyaşlarını silmiş. Elma ister misin? Doymak bilmeyen gölgem istiyor.

Bu da bir nevi vahiy.

Yüzümde bir nokta seçiriyor. İnce fakat güçlü bir iple yukarı doğru çekiliyor etim. Görünmeyen bir kanca, kalınlığı olmayan bir ip. Kuklacı nerede, diye yukarı bakıyorum, içim acı bir alayla dolu. Sabah ezanlarını hep mi severdim? Ses ışığa dönüşür sabahları. Kuklacı cevap vermez. Asla. Kimseyle konuşmayan bir Yaratıcı mümkün mü? Bunları yazmıştım kâğıtlara. Çok önceleri. İşte hepsi burada. Kadın yine çöpe atmış her şeyi. Çıkartıyorum sözleri, tavuk kemikleri, sebze kabukları ve meyve çekirdeklerinin arasından. Yazıları temize çekmeliyim. Kuklacı ipimi geriyor. Gülümsemeye çalışıyorum, acıyor. Bu da bir nevi vahiy.

Neden bütün kibritleri saklıyor?

Bir fotoğraf. Parlak kalın kâğıda basılmış. Siyah-be-yaz. Gülümseyen bir kadın ve gözlerini kısmış objektife bakan bir adam. O adamın ben olduğumu söylüyor kadın. İnanmıyorum ona. Ben! Kızgın bir adam. Fotoğrafi buruşturacak neredeyse. Öfkeli. Kime? Gülümseyen kadının yanındaki adama! Bir alev gibi başının üzerinde dalgalanan gür saçlarına, kadının omzuna atmış olduğu güçlü koluna, küllükten havaya yükselen dumana, güneşi ışık yağmuruna çeviren ağacın yapraklarına öfkeli. Bir kayıt. Zamanın içinden çalınmış bir parça. Bunlarla dolu çekmeceler. Neden bütün kibritleri saklıyor?

Tek kişilik bir oyun ben.

Perde açılıyor. Güzel bir gün. Kadının sesi bu. Kuşlar ötüyor bak. Duvarın ortasında bir pencere beliriyor, beyaz boşluğun içinde yeşil lekeler kımıldıyor. Bu görüntüyü bulandıran kadına bağıyorum: Tıraş olmalıyım! Adem gelecek bugün. Kadın bir şeyler söylüyor ama sözler hızla geri dönüyor çıktıkları yere. Yüzü bir karınca yuvası. Ağzından, burun deliklerinden içeri kaçıyorlar. Ne dediği anlaşılmıyor! Kadın perdeyi sonuna kadar açıyor. Tiyatro bu, çok iyi biliyorum şimdi, kalın tozlu kadife perde, bordo. Gıcırdayan tahta döşeme. Gemi-geçen bir oyun. Tek seyirci ben miyim? Hayır. Sahne burası. Tek kişilik bir oyun ben.

Kaybolmak istemiyorum bu karanlık denizde.

Gemi gidiyor. Kendini kaba dalgaların tatlı iniş-çıkışlarına uydurarak ilerliyor. Dışarısı karanlık. Kadın uyuyor. Birinin uyanık kalması gerekli. Pencereden bakıyorum, ışıklı lekeler hızla belirip kayboluyor. Duvarlara tutunarak dolaşıyorum bilmediğim odalar arasında. Bu kadar büyük bir gemide neden başka kimse yok? Dümeni bulursam her şey yoluna girecek. Bir zamanlar bu kamarlardan şen kahkahaların yükseldiğine dair bir inanç var içimde. Küçük bir çocuğun yuvarlanan topu, üç tekerlekli bir bisiklet, çingirak sesleri, ahşabın üzerinde zarifçe gezinen çıplak ayaklar. Yolcular bir limanda inmiş olmalılar. Unutuldum. Kaybolmak istemiyorum bu karanlık denizde.

Yazarları sevmem ben!

İki kişiler. Genç. Oğlan hep susuyor, elinde kalem yazıyor. Kız bana başka birinin hayatı hakkında sorular soruyor. Yazarmış, kitapları varmış, sonra yavaş yavaş değişmiş. Sıkılıyorum. Ben de yazıyorum, diyorum. Küçük kâğıtlarımı gösteriyorum onlara. Kadın çöpe atmadığı zamanlarda yaşamayı sürdürüyorum. Birbirlerine bakıyorlar, sonra kahve getiren kadına. Onun suçu değil. Kazıcılar var aşağıda, onların yüzünden hep. Bir de gölgem var. Sonra odalar var. Kayıtlarla dolu. Ben konuştukça yüzlerini eğiyorlar. Kızın gözleri yaşıyor. Kızıyorum birden. Gidin artık, sormayın. Tanımıyorum onu. Yalancıdırlar. Yazarları sevmem ben!

Uyanmak istemiyorum.

Bir rüyanın içinde olduğuma emindim. Tam o anda uyandım. Puslu sabah saatlerinin zembereği kuşlar olmasa öldüğümü sanabilirdim. Eşyanın kanı çekilmiş. Her yanda tütsülenmiş kazlar, tavuklar, hindiler asılı. Bulutun içindeyiz. Kazıcılar kaskları kucaklarında oturuyorlar. Masa uzun. Ekmek kuru. Süt. Kadın onları besliyor. Simsiyah yüzlerini gömüyorlar memesine. Nesneler renkleniyor. Öfkeleniyorum. Benim olanı bana verin. Ağzım kupkuru. Yabancı bir kuşun ötüşüyle kalkıp gidiyorlar. İşaret mi? Baykuş mu? Güçlü kollarıyla kazmaya gidiyorlar. Kadın beni kucağına alıyor. Memeleri büyük, sıcak, tütüyor. Uyanmak istemiyorum.

Nedensiz bir umut.

Yağmurlu gecede karanlık asfaltın üzerinden kayıp giden arabalar. İri taneli kumları olan bir sahile çarpan deniz dalgalarının sesini duyuyorum oysa. Mağaramın kuytusuna çekilmiş, oturuyorum. Arkamda karanlık dehizler başlıyor. Ürkütücü. Yerlerde, toprağa saplanmış nesneler, kelimeler, tarihler, sesler. Tüm bu kayıtlar ne içindi? Çözmek gereken bir gizem mi vardı? Kitap mı? Olup bitenlerin kaydı mı? Yoksa... Henüz doğmamışların yazgısı mı? Hepsi burada, nemli toprağın içinde. Batık. Kazıcılar çalışıyor nasılsa. Dönüp bakmıyorum karanlığa. Mağaranın ağzından sızan ışık mutlu ediyor. Dışarıda deniz derin nefesler alıyor. Nedensiz bir umut.

Tek bildiğim.

Günlerden ne? Hangi yıldayız? Ciddi bir yüz sisler arasında soruşturuyor. İçimde kalan kadarını bulmak için gözlerimin içine bakıyor. Akşam kendiliğinden oluyor bensiz. Zamanın dışındayım nicedir. Sıfır noktasında yol alıyorum. Ağzımdan çıkıveriyor sözcükler irili ufaklı. Kaygan. Yakalayamıyorum. Kalorifer böcekleri. Çıtır çıtır sözcükler. Boş koridorlarda saat yok, takvim gülünç bir sözcük, duvara asılı, suçlu. Siyah rakamlar değişiyor doktor. Ciddi yüz canlanıyor. Birbirlerine bakıyorlar önce. Sorgu başlıyor yeniden. Bu adamı tanıyor musunuz? Adem o. Tek bildiğim.

Her gün daha kötü.

Kadın mendille yüzümü silerken farkına vardım. Gözyaşları. Bilmediğim bir acının esiri bedenim. Bırak artık şunları! Ver! Kemikli buruşuk parmaklarımın sıkı sıkı kavradığı gözlüğü çekiştiriyor kadın. Yasak nesneler. Şaşkın bir acıyla bakıyorum gözlüğe. Ona ait şeylerden biri mi? Tam aklımın arkasında yüzü, elleri, ayak bilekleri, sesi, dokunuşu. Orada bir yerde duruyorlar, bilinmek için değil. Acı çekirdekleri. Bu cümleleri kaydediyorum. Küçük sarı kâğıtları saklamalıyım. Neden bilmiyorum. O kimdi? Tek bildiğim koltuğu. Vişneçürüğü berjer. Kadının telefonda beni şikâyet ediyor Adem'e: Baş edemiyorum. Her gün daha kötü.

Dünya artık sesli sözlük.

Açelya, sardunya, menekşe. Devetabanı, kauçuk ve benjamin. Her şey kelimelerden ibaret. Zaman zaman kaybediyorum onları. Yayın kesiliyor. Devrelerim karanlığa gömülü bir hayalet şehir. Suskun iç karanlık. Kelimeler dilimin ucundan kayıp gitmişler. Benjaminin karşısında durup düşünüyorum. Bu incecik dallar, bu narin yeşil yapraklar, yerlere dökülmüş bir-iki tane sarı. Sonbaharın evcilleşmiş hali. Ayrıntılarını tek tek zihnime yerleştirirsem bütünleşip kelimesini bulacakmışım gibi. Bazen olmuyor. İyi ki bu küçük kâğıtlar var. Adlarını yazıp nesnelerin üzerine yapıştırıyorum. Dünya artık sesli sözlük.

Kadın şefkatle dokunuyor yaralarırna.

Tatlı bir sesle konuşuyor, dinlemiyorum onu. Damarımı arıyor umutsuzca. Kolum delik deşik oldu. Yeter artık, diye bağıyorum. Hayır, bağıramıyorum. Kapının yanında bekleyen Adem için susuyorum. Kapı karanlık kuyu, az sonra yutacak onu. Kim bilir ne zaman geri verecek. Hemşire sonunda tüpü dolduruyor, koyu kıvamlı, neredeyse siyah. Mürekkep ama bu! Hırsızlar mürekkebimi çalıyor. Onlara engel ol. Omuzlarımdan bastırıyorlar. Gücüm tükeniyor. Birdenbire kapı hepsini yutuyor. Kahve ister misin? Kadın şefkatle dokunuyor yaralarırna.

Tek başına kalıveriyorum sessizliğin ortasında.

Kalabalıklar. Bütün odaları doldurdular. Yürümeye çalışıyorum ama boşuna. Gemiyi batıracaksınız. Sesimi duymuyorlar. Hepsini bir zamanlar tanıyan gövdem sel sularına kapılmış bir ağaç, sürükleniyor aralarında. Kapıyı güçbela buluyorum. Kilitli. Kaçıp gidemiyorum. Uğultu. Kadını buluyorum sonunda. Küçük bir odada. Uyuyor. Sarsıyorum. Yardım et. Ter içinde gözlerini açıyor. Bulanık. Yeter artık! Git uyu! Bağırıyor. Sesinin şiddeti kalabalıkları yok ediyor. Arkamı dönüyorum, kimse kalmamış. Loş koridorda bir kalorifer böceği kanatlarını hışırdatarak yürüyüp gidiyor. Sırtında kocaman bir mutsuzluk bulutu. Tek başına kalıveriyorum sessizliğin ortasında.

Rehbersizim.

Aşağıya indim. Daracık geçit kolayca içine aldı bedenimi. Bir kabuk neticede. Bir zarf. Hareketli ışıkları izledim bir süre. Kazıcılar. Siyah bir maden bu parlak. Sonu yok mu bu galerinin? Kazdıkça çoğalıyor. Nasıl olmuş? Vişneçürüğü berjerin aynısı! Yanında küçük sehpa. Üstünde gazete. Yakın gözlüğü. Ama hepsi o siyah madenden yapılmış, parlak. Yüzeylerinde yansımamı görüyorum. Ben bunlar mıyım? Bilmiyorlar. Biz sadece kazıyoruz. Nesneler kendiliğinden çıkıyor. Anlamları kendi içlerinde saklı. Kaygan madeni yüzeye dokunuyorum. İğrenç bir his. Karanlık nesnelerden tiksiniyorum. Öğürtü. Zehirli mi bu maden? Bilmiyoruz. Kasklarındaki küçük ışıkları kapatıyorlar. Çıkışı bulamıyorum. Rehbersizim.

Adam ellerimi çalmış.

Bedenimin içinden geçip gidiyor sözcükler. Oturdum koltuğa saplanıyorlar. Rahatsız. Artık burada kalamazsın, diyor adam. Tanıdığım biri olmalı. Baba, diyor arada sırada. Ama benim Adem'im var. Altı yaşında. Resim yaptık beraber. Kocaman bir yıldız. Parmakları benimkilerin güzeli. Para gerekli. Para. Elimi cebime sokuyorum. Madenî yuvarlak nesneye dokununca bulantı geliyor. Kazıcılar yerleştirmiş olabilir. Gözlerimi kapıyorum. Para. Oysa duymak istemiyorum. Para. Anlatıyor durmadan. Yeter demek için gözlerimi açıyorum. Ama! Dehşete kapılıyorum. Adam ellerimi çalmış.

Bir adım olurdu.

Ağaçlardan önce uyandım. Ellerimi havaya açtım. Tavan yıkılsın, parlak yıldızlar görünsün istedim. Biri adımı söylesin. Ben o adı bileyim. İstedim. Yazıların üzerinde gezdirdim parmaklarımı. İki kemikli örümcek. İşte adlar. Biri benim olmalı. Kulağıma fısıldayanlar nerede şimdi? Bu yorgun madde benim. Kimsesizliğin ortasında gecikmiş. Ölmeden ölünüz buyuruldu. Tavandan aşağıya örümcek ağları, toz, kül ve sözler döküldü. Buyruklar. Yazabilseydim eğer ağaçlar uyanırdı. Su yürürdü. Işırdı. Bir adım olurdu.

Baktığım yerde boğuluyorum.

Duvardaki resme dalıp gidiyorum. Tatlı bir manzara. Koyu yeşil bir orman. Akşamüstü. Sakin bir dere ve kimsesiz bir kayık. Sonbaharın içeri kıvrılan renkleri. Düşüyorlar teker teker. Toprak çürüyen yaprakları yutuyor. Ağaçlar, kayık ve tüm dünya çürüyor. Sadece toprak canlı bir ağız. Kırık dal parçaları yardım isteyen ölülerin elleri. Çıkış yok topraktan. Hızla hava kararıyor. Yüreğim sıkışıyor. Kadına bağırıyorum. Sesim çıkmıyor. İnliyorum. Gözlerimi resimden alamıyorum. Toprak kabarıyor, ormanı yutuyor. Yavaş yavaş. Baktığım yerde boğuluyorum.

Unutulan ne kadar güzelse o kadar acıyor boşluk.

Kadın balık kızartıyor. Pencere açık. Hafiften esiyor. Kendime dönüyorum. Kokunun karanlık, boş koridorlarımda dolanmasını izliyorum. Anılarını arıyor ama bulabildiği sadece çamurlu bir boşluk. Sarhoş hayalet delirmiş gibi oradan oraya savuruyor kendini. Hiçbir şey hissetmeden izliyorum. Ne acınası bir çaba. Zavallı hayalet sorsa-na kendine: Şimdi olmayan olmuş mudur gerçekten? Bir masa örtüsü soluk, rakı kadehleri, gıcırdayan iskemleler. Bunlara bakarak anlayamazsın. Kim bilir nasıl bir sofranın çevresinde oturmuştuk. Kalabalık ve şen olmalıydık. Unutulan ne kadar güzelse o kadar acıyor boşluk.

Yalnızlar soğuktan ölür.

Sıcak suyun gevşettiği bedenimde geziniyor sabunlu bez. Kadın tertemiz kokacağımı söylüyor. Arada açık saçık laflar ediyor, gülüyor. Memeleri sallanıyor, terli. Kâğıt gibi incelmış derim parlıyor suyun altında. Bu ben miyim; yorgun madde. Yazmalıyım. Pamuklara sarıp yatıyor yatağa. Kendi dilinde bir şarkı söylüyor. Neredeyim? Gözlerimi kapatıp dinliyorum. Başkalarının kelimeleri bunlar. Yazamam ki. Uzak soğuk bir ülkede fısıldanmış ateş başında. Çıplak bedenler birbirine sürtünerek ısınır. Yalnızlar soğuktan ölür.

İçimden dışarıya karışıyor zaman.

Derinden bir ağlama sesi. Kalkıyorum. Kalbim dışarı çıkmaya çalışan bir hayvan. Arıyorum. Odalardan birinde olmalı. Ayağımı yerden kaldıramıyorum. Duvarlara tutunuyorum. Özgürlüğümü verin bana, diye yumrukladığım. Bir zamanlar. Şimdi elimden tutmuş Adem'e götürüyorlar. Orada süt kokan odada yalnız. Ağlıyor. Küçük başını göğsüme yaslıyorum. Susuyor. Güvenli, sıcak, buğulu. Ellerim ne kadar büyük. Güçlü. Ne yaptığını biliyor. Oysa karanlık daha. Adem yok bir çocuk. Hiç doğmamış, hiç büyümemiş, hiç gitmemiş. Ağlayan kim o halde? İçimden dışarıya karışıyor zaman.

Uçmak nasıl taşa dönüşür?

Ayak parmaklarım, burnumun ucu, ellerim soğuyor. Uç beyliklerden geri çekiliyor askerler. Alyuvarlar atlarını kara bata çıka sürüyorlar. Sakallarından buz şeritleri sarkıyor. Beyaz kırmızıyı solduruyor yavaş yavaş. Titriyorum soğuk bir haziran sabahı. Doğa dirilirken bedenim kuru bir tahta parçasına dönüşüyor. Kaskatı bir kuş vardı Adem'in elinde. Gözleri dehşetle büyük. Çocuk sesiyle soruyor: Uçmak nasıl taşa dönüşür?

Harita çağırıyor.

Sıvaların döküldüğü yerlerde belirdi öteki ülke. Bilinmeyen bir dünyanın haritasını görüyorum. Girintilerinde parmaklarımı dolaştırıyorum. Duvar değil bu, çıplak hayvan derisi. Irmak değil damar bunlar kirli siyah. Nefes alıp veriyor, geriliyor, terliyor. Bir bıçağım olsaydı akıttırdım soğuk kanını. Kadın tutuyor elimden. Bırak beni. Öteki yerlere gitmem gerek, çıkmam gerek. Hayvan kıpırdıyor, sıvalar dökülüyor. Harita çağırıyor.

Girişı olmayan bir yalnızlıkmış son.

Kapısı olmayan bir odadayım. Adem nasıl girecek içeri? Sesim duyulmuyor. Bu benim dilim mi? Küçük sarı kâğıtlarla dolu her yer. Üzerinde kelimeler karınca sürüleri, kalorifer böcekleri. Bir örümcek vardı. Geceyi uykuyu zamanı örüyordu. O yüzden kapandı kapılar. Adem giremeyecek. Kelimeler birer resim. Kuş. Ağaç. Su. Kelimenin içinde titreşen cılız alev sönmek üzere. Hiçbir şey görünmeyecek o zaman. Örümcek tıslayacak sadece. Işık gitgide azalıyor. Görüntüler bulanıklaşıyor. Sadece gölgeler kalıyor geriye. Kuşkulu bir aydınlık. Girişı olmayan bir yalnızlıkmış son.

Acı bir gülümseme geleceği gören.

Korkulu bir düşten kaçıyor, ağlayarak yatağımıza geliyor. Ayakları avucumun içinde şimdi. Ekmek gibi kokuyor teri. şimdi. Saçları ensesine yapışmış. şimdi. Anne, diyor uykusunun arasında. Anne bir gülümseme zamanının içinde. Sağdan sola dönüyorum, yatak boş. Ne Adem var ne anne. Onları yutan kim? Hızla solup giden görüntülerinin peşinden koşuyorum. Aklımın boş koridorlarında. Ölü bir balığın içindeyim belli ki. Ayağıma takılıyor geçmişin kalıntıları. Bir resim defteri, oyuncak bir maymun, kemik çerçevesi bir gözlük, sabahlığının ucu, yün çoraplar. Soldan sağa dönüyorum. Avucumun içinde minik ayakları. Anne ile bakışıyoruz. Yankılanıyor: Acı bir gülümseme geleceği gören.

Sen olduğun zamanları bozma.

Odayı sis kaplamış. Nesneler beyazlığın içinde bir belirip bir kayboluyor. Sesleniyorum. Kimi çağırdığımı bilmeden. Kadın geliyor. Kalemimi bulup çıkarıyor süt denizinin içinden. Küçük sarı kâğıtlara aklıma gelen sözcükleri yazıyorum. Yatağın altına sıkıştırıyorum. Çekmeceye, çorapların içine. Tabakların altına. Gizli köşelerim var. Hırsızlar bulamayacak. Saklıyorum. Romanımı bitirmeme kimse engel olamayacak. Birileri bunları almaya çalışıyordu. Daha önceleri. Ben saklamaya başlamadan önce. Sis dağılıyor yavaş yavaş. Aynada yaşlı bir adam beliriyor. Hiçbir şey hatırlamıyorsun. Yak. Kendini bile tanı mıyorsun. Yak tümünü. Sözcüklerin yabancı. Yak tüm yazdıklarını. Sen olduğun zamanları bozma.

Umutsuz bir sessizlik maddeyi katılaştırıyor.

Daha önce gelmiştim. Kahve içmiştik. Bir arkadaşım vardı yanımda. Adem içeri girince susuyor kız. Gizli bir şey söylemiş gibi kaçamak bakıyor gözlerime. Evet, diyorum gönlü olsun diye, hatırladım sizi. Kız, Adem'le bakışıyor. Hemen sorulara başlıyor. Kazıcılar, diyor, onlardan söz eder misiniz? Adem kıpırdanıyor. Huzursuz. Yazıcılar, diye düzeltiyorum. Dünyayı yazarak yaratanlar. Madenin yalvaçlarıdır onlar. Siyah madenin. Evet evet, diyor kız. Madenciler gibi mi? Işıklı kasklar? Hayır, diyorum. Maden değil madde. Kelime oyunları yapıyorum son kalan enerjimle. Sonra dikkatim dağılıyor. Kadın kahve getiriyor. Ayakta duran adama bakıyorum. Ellerini çok iyi tanıyorum. Sinirli bir şekilde bakışlarını dışarı çeviriyor. Umutsuz bir sessizlik maddeyi katılaştırıyor.

Maddenin içinde hareket eden kelimeleri gördüm.

Bir mezarda uyandım. Karanlık nemli yumuşak boğucu. Çevremde devinen karanlığa alıştırınca bedenimi, Adem'i gördüm. Sandalyede oturuyor. Kadın ayakta duruyor. Kollarımdan burnumdan her yerimden borular çıkıyor ince plastik yakıcı. Nefes alırken zorlanıyorum. Adem, diyebildim. Parayı al. Hepsi senin. Adem kıpırdamadı. Adem siyah maddeden yapılmış cansız parlak taklit. Kadına baktım. Siyah maden kıpırtısız. Işık azaldı. Çekiş sesleri azaldı. Sadece küçük titreşimler. Maddenin içinde hareket eden kelimeleri gördüm.

Ağızlarında eriyip gidiyor beyaz gençlik.

Beyaz bir gecenin ortasında duruyoruz. Yıldızlar büyük, ellerimiz güçlü. Bir adam ve bir kadın. Bir zamanlar biz olduğumuzdan başka bir şey bilmiyorum haklarında. Hışırtılı kucaklaşma. Sıcak öpüş. Elektrikli dokunuşlar. Bembeyaz bir taşın içinden çekip çıkarıyorlar bedenlerini. Toprak, üzerinde her şeyin çiftleşmesini istiyor. Uğursuz kuşlar çok uzakta. Yaşlı bir adamın parmaklarındaki son etleri sıyrıyorlar. Bağırıyorum onlara. Beni bırakmayın burada. Geleceğin soğuk maddesi. Düşman. Duymuyorlar beni. Sıcak, canlı deviniyorlar. Nefes nefese. Toprağa damlıyorlar. Ağızlarında eriyip gidiyor beyaz gençlik.

Bu benim işte.

Bir adaya doğru yaklaşıyoruz. Sisli. Dümeni bulmam gerekli. Duvarlara tutunarak yürüyorum. Kapıları açıyorum. Kazıcılar küreklere asılıyor. Bilmediğim bir dilde şarkı söylüyor kadın. Cesaret veriyor onlara. Yelkenlere nefes. Çıplak tene kırbaç. Kapılar kapanıyor. Geminin siyah gırtlığından dışarı sürünerek ilerliyorum. Dizlerim kanıyor. Adam boyundaki dişleri kavıyorum eğrilmiş parmaklarımla, dışarı bakıyorum. Kelimeler havalanıyor bölük bölük. Perdeler uçuşuyor. Kırbaç şaklıyor. Sisler içinde bir ada. Bu benim işte.

Hırsız benmişim.

Ekrandaki adama bakıyorum. Kendinden emin, dimdik. Buz gibi gülümsüyor kameraya. Kendini önemli bulduğu belli. Video kasetler bu adamın görüntüleriyle dolu. Konuşma yaparken, büyük sofralarda, kır gezilerinde, deniz kıyısında. Karısı ve çocuğu, dostları, tanıdıkları, onu tanıyanlar. Neredeler şimdi? Görüntüyü durduruyorum. Ekranı dokunuyorum. Dudaklarım elektrikleniyor öperken. Ben olduğuma inanmak istiyorum ama elimden gelmiyor. O mutlu adamın bedenini çalmışım. Hırsız benmişim.

Geçmişten haber var mı?

Bakışları üzerimde hissediyorum. Dökülmüş sıvaların ardından, ahşabın budak yerlerinden, anahtar deliklerinden. Bakıyorlar. Gözler kanatsız böcekler. Yürüyorlar, konuyorlar. Dokundukları yer azalıyor. Benim de bir zamanlar öldüren bakışlarım yok muydu? Her temasta zehirlemedim mi? Zamanın içinde kaybolmak günahlarından azat edilmek demek. Belki de. Kahve fincanını açıyorum. Geçmişî söyle bana. Kadın gülümsüyor bilmeden. Kalabalık çok insan. Bir de kuş geliyor uzaklardan. İyi bir kuş. Merakımı yenemiyorum. Heyecanlanıyorum. Geçmişten haber var mı?

Karanlığa bulanmış bir yanım.

Bugün nasılız? Gözbebeğimin içine küçük bir fenerle bakıyor. Boşluk. Adem, tut elimden. Düşersin. Kuyu çocuk sever. Doktor umudunu yitiriyor. Başını iki yana sallıyor. Zihni boş bir kâğıt. Hayır, değil. Kelimeler var. Kaçıp gitmeye çalışan harfler. Bakışları değişiyor. Güzel. Yazmaktan söz edin o halde. Kadın küçük sarı kâğıtlar çıkarıp gösteriyor. Bırakın. Hırsızlar. O kelimeler bana ait. Anlamıyorum, diyor doktor. Kanatlıların işi. Harfleri yiyorlar. Dil karışıyor. Anlayın! Kuyunun dibinden yankılanıyor sesim. Kolumu kaldıramıyorum. Yapış yapış. Karanlığa bulanmış bir yanım.

Kısacık bir uyanıklık hali.

Küçük sarı kâğıtlarda garip cümleler. Harfler nereye gittiğini bilen çalışkan karıncalar. İzlemekten hiç sıkılmıyorum. Kelimelerin sahibi onlar. Bunları yazan kişiyi tanıdığım hissi var içimde. Yazarken var oluyor. Her cümlede bir soluk, bir can, bir küçük alev. Titriyor soğuk bir mağarada. Duvarlarında gölgeler. Eski mecazların kalıntılarıyla kaplı tüm zemin. Yürüyor. Adem mi? Yazıyor. Mektup mu? Küçük bir çocuk o daha. Oğul: babanın mektubu. Baba: bir zarf. Bir kâğıt. Sarı. Üzerinde harflerin dolaştığı. Ben de bunları yazıyorum şimdi. Ben. Kısacık bir uyanıklık hali.

Öl.

Çalışıyor. Yerin altında dev bir makine dairesi olmalı. Uğultunun nedeni. Şehir sabah yeniden kurulacak. Kasklı işçiler. Hışırdayarak yürüyorum. Kocaman yararsız bir böcek. Koridorlarda kaybettiklerimi arıyorum. Her adımda ayrı biri. Yürüyorum. Bütün kapılar kapalı. Gece koyu kilit. Duvarlar nemli. Öğürüyorum. Aynadaki adam acıyor. Sis basmış her yeri. Makine dairesinin kapısını zorluyorum. Engel olmalıyım. Nedenini hatırlamadığım bir dünya bu. O halde durmalı. Kapı sımsıkı duvar soğuk. Vurmaktan ellerim acıyor. İşçiler sesimi duymuyor. Kadın bağıırıyor durmadan: Yat. Uyu. Öl.

Bedenime gömülü bir saat.

Yeter saate baktığın. Cevap vermiyorum. Zamanın geçmediğini biliyorum. Giderek yavaşladı. Durdu. Ben baktıkça isteksiz ilerliyormuş gibi yapıyor. Akrep ve yelkovan kireçlenmiş. Dolap beygirlerinin salyalı ağızlarından son nefesleri çıkıyor. Sıcak. Odanın camları buğulanıyor. İçimde bir yerlerde kayboluyor. Zaman ve kalbim. Ellerim titreyerek yazıyorum. Kelimeler kâğıt üzerinde ölüyor. Bir atın hayaleti koşuyor içimde. Nal sesleri kurguyu canlandırıyor. Zaman ne ki? Bedenime gömülü bir saat.

Adem ayna oluyor bana.

Sarı yapraklar. Sarı kâğıtlar. Benjamin. Ben. Karınca-
lar. Kelimeler kafamın içinde parlayıp sönüyor. Küçük
ateşböcekleri. Kazıcılar yorgun, terli. Kadın temizlik ya-
pıyor. Dur. Toza bulanıyor kelimeler. Işıkları sönük. Top-
rağa akıp gidecek her şey. Ellerim titriyor. Kalkmaya en-
gel olmaya çalışmam boşuna. Adem yatıştırıyor beni.
Baba, diyor. Kendimi hatırlatıyor bana. Bakıyorum yü-
züne. Uzun çeneli kocaman bir adam. Hayır. Adem kü-
çük daha. Altı yaşında. Resim defterine çiziyor dünyayı.
Avuçlarımın arasında çırpınan bir mum alevi. Mağarada
bir nefes. Ben, ben olduğum zamanlardan kalma bir ba-
kış yakalıyorum yüzünde. Adem ayna oluyor bana.

Kendi içime kapatılmış hiç kimseyim.

Ağrı gerçek. Sırtım kalın kabuklu bir ağaç gövdesi. Bu gemi bedenimden çalınmış olanla yapıldı. Çatırdıyor şimdi. Fırtınaya dayanamaz. Duvarlara tutunarak yürüyorum. Alabora olma korkusu. Ben hem gemi hem Nuh. Sular yükseldiğinde yanıma kimseyi alamadım. Issız bir yerdeydim. Aklımın koridorları geminin kamaraları bu yüzden boş. Tufan öncesi haber verecek bir tanrı olsaydı her şey farklı olabilirdi. Terk edilmiş bir dünya bu. Yalnız. Yavaş yavaş yükseldi dalgalar. Haber bekledim. Sis. Soğuk. Yorgun madde. Habersiz bekledim boşuna. Sessizlik katı. Tüm fotoğraflar tüm yazı tüm yüzler yabancı. Kendi içime kapatılmış hiç kimseyim.

Kanatlarının hışırtısı kalıyor geride beyaz.

Fısıltılar, tıslamalar. Sürtünme hışırdama. Kapı çığlık atmaya hazır bir ağız. Kadın beyaz bir melekten çıkıverdi siyahlığın içinden. Yanıma oturdu kanatlarını sakladı. Uzak kırların havası var sesinde. Bazı sesleri yiyor. Bir at terbiyecisi gibi kolumu okşuyor. İğne ısrarlı bir böcek, ısırıyor. Kolumdaki bağı gevşetiyor. Enjektörün içine kelimelerim doluyor. Okunaksız. Bağırıyorum. Harfler birbirine yabancı. Ne dediğim anlaşılmıyor. Çaldılar hırsızlar. Melek ürküyor. Kapının içinde yok oluyor. Kanatlarının hışırtısı kalıyor geride beyaz.

Gövdem yıllar önce kesilmiş bir ağaç.

Kıs kıs gülüyor birileri. Kapılar açılıyor kapanıyor. Kadınlar kendi dillerinde konuşuyorlar. Susun. Kelimeleri korkutuyorsunuz. Sarı kâğıtlarım kayıp. Dip bucak araştırmam gerek. Kitaplığın dibinde bir geçit buluyorum. Aşağıya, daha aşağıya. Karanlık. Kazıcılar orada. Elllerinde benim kâğıtlarım. Siyah maddeye şekil veriyorlar. Baka baka. Kelimeler nesnelere dönüşüyor burada. Sarı siyaha. Hırsızlar. Geri verin benim olanı. Bağırıyorum. Işıklarını kapatıp yok oluyorlar. Kadınlar yerden kaldırıyor ben olmayan beni. Sesleri merhametli, bıkkın. Gövdem yıllar önce kesilmiş bir ağaç.

Gece oluyor, unutuyorum.

Fotoğrafları kesiyorum. Aynadaki adama benzeyenleri yan yana koyuyorum. Kadın acıyarak gülümsüyor. Elma soyuyor. Sakin. Gölgelerimiz uzuyor. Fotoğraflar boşalıyor. Bir aile tablosu. Anne çocuk ve boşluk. Bir arkadaş grubu. Neşeli, sarhoş ve boşluk. Bir mezuniyet töreni. Gençler yaşlılar ve boşluk. Elmanın ekşi tadı bir resmi canlandırıyor. Sıcak bir yaz günü. Çamaşır yıkanıyor. Bir kadının çıplak ayakları dolaşüyor. Hepsi bu. Fotoğraftan oyduğum adamları aynanın yanına ilıstırıyorum. Kadın yardım ediyor. Zaman, diyor. Devam etmesini bekliyorum. Gece oluyor, unutuyorum.

Benim oğlumun adı da Adem.

Kadın kahveleri bırakıp çıkıyor. Benim, Adem. Hilal'i hatırladın mı? Gülümsüyorum. Genç kadın Adem olduğunu söyleyen adama bakıyor. Onaylanıyor. Bana dönüp gülümsüyor. Kahvemi içiyorum. Kelimelerimi aldılar. Hırsızlar. Bunlar dökülüyor ağzımdan. Korkulu bakışlar. El içinde el. Yüzük. Alyans. Bakışlarımı indiriyorum. Vişneçürüğü berjerin ayağı deliyor yeri. Aşağıdalar. Evin temellerini oyuyorlar. Gece yüzlü işçiler terli çalışıyorlar. Başka çareleri yok. Madde şekli arzuluyor. Başımı kaldırıyorum. Adama bakıyorum. Dilimin ucundan dökülüyor. Altı yaşında. Benim oğlumun adı da Adem.

Bedenim bir kelimeye dönüşecek.

Karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyorum. Kamaralar kilitli. Fırtına dinmiş. Yosun kokuyor. Sis geceyi aydınlatıyor. Bulanık bir denizin ortasındayız. Biz? Varlıklarını hissediyorum. Benim için buradalar. Ölmemi bekliyorlar. Bu zavallı yorgun madde çözülecek. Un ufak olacak. Toz zerrelerinde hayaller büyütenler. Her defasında şaşıracaklar. Bir ırmak olsaydı, diyecekler, içine bıraktırdık giderdi. Suyun arzusuyla uzaklaşırdı kuru ağaç gövdesi. Başlarını sallayacaklar. Zaman diyecekler. Sarı kâğıtları iğneleyecekler göğüslerine. Hiçbirinde ben. Bedenim bir kelimeye dönüşecek.

Oda kelimelerle doluyor.

Bunları ne zaman yazdınız? Susuyorum. Kızın yüzünde merak yavaş yavaş soluyor. Ona anlamlı cevaplar vermek için açıyorum ağzımı. Bir roman kahramanıyım. Yazan. Notlar sadece. Önemi yok. Umut sürüyor. Kız kayıt teybini önüme sürüyor. Benim verecek bir şeyim yok. Boşluk sadece. Annesi öldü. Üzgün oğlum. Başınız sağ olsun. Roman yarım kaldı. Hayat yarım. Kadın giriyor içeri. Kıza bağırıyor. Yüzümü gözümü siliyor. Ağlama, tamam. Sabunlu bez kokusu. Uzun boylu adam kapının içinden çıkıveriyor. Hepsi konuşuyor. Oda kelimelerle doluyor.

Güneş başka bir hayatın müziğini taşıyor.

Bir balina bu. Geliyor. Beni almak için yaklaşıyor kıyıya. Ter içinde uyanan çocuk için zor bir düş. Adem'in saçları ıslak. Gece yarım saatlerin toplamı. Uykunun bekçisi elinde örgü şişleri pencerenin önünde oturuyor. Vişneçürüğü gölgeli. Yaşlı cinsiyetsiz mahluk tıkırdıyor gıcırıyor esniyor nefes alıyor. Evin içinde hava kalmadı. Balinanın kuyruğu çarpıyor siyahlığın içinde beyaz. İnceliyor rüya. Artık başka bir şey uykunun erittiği gövde. Gevşek madde çözülmüş. Çocuğun iç çekişine teslim oluyor gece. Sabahın ilk ışığı Adem. Güneş başka bir hayatın müziğini taşıyor.

Yok olup gidiyor sözlerimin izi.

Temiz yüzlü genç kadın. Ürkek. Adem selam söyledi. Kadın açıklama yapıyor yorgun. Bak Hilal gelmiş seni görmeye. Elimi uzatıyorum. Adı Hilal olduğu söylenen genç kadın yavaşça dokunuyor sert kuru dal parçasına. Dikkatli. Kırnak istemiyor. Elini tutup çekiyorum. Yüzünü yüzüme. Gözleri boş. Lütfen. Canım acıyor. Hır-sızlar. Her şeyi çaldınız. Yetmedi mi? Lütfen. Lütfen. Kadın kahveleri getiriyor. Havada dağılıp gidiyor şeyler. İlk önce adını yitirenler. Önemsiz. Anlamsız. Zayıf bir sızı sadece. Yok olup gidiyor sözlerimin izi.

Gülümseme çıldırtıcı sabit.

Pasiyans açıyor kadın. Kadife masa örtüsünde başka eller vardı. Hamurumsu iskambil kâğıtlarını itinayla yan yana dizen. Vişneçürüğü berjerden kalkıp yanıma gelen. Benim ben olduğum zamanlarda. Bir öpüş ıslak derinden çilekli karanfilli. Uzaklarımdayım. Yüzünü anyorum. Sessiz. Berrak bir göl. Görünmez bir zehirle yok olmuş yaşam. Geçmiş gölün dibinde. Siyah madde sadece. Bir tür boşluk. En sonuna dek görünüyor boşluk. Göz yanılışmaları için bekliyorum. Valenin yanında kupa kızı. Eprimiş kâğıdın üzerinde silik soluk resim. Gülümseme çıldırtıcı sabit.

Belleğimden çaldıklarıyla yeni bir dünya kuruyorlar.

Herkes aşağıda. Yeni kenti inşa ediyorlar. Çekiş seslerine karışıyor bilmediğim dildeki şarkıları. Kuşkulu. Belki de ağlıyorlar ya da gülüyorlar aynı anda. Uzak diyarlardan gelip şehirler kuruyorlar. Herkes yabancı. Kadın uykuda. Rüyasında artık var olmayan bir ülkenin çayırlarında koşuyor kısırak olmuş. Yorganın dışına çıkmış çıplak bacağında uzun bir kas seğiriyor. Kapıyı kapatıp yürüyorum gecenin içinde. Şaşırtıcı bir karanlık bu parlak. Sesler yol gösteriyor. Durup dinliyorum. Bu çok korkunç. Aynadaki adam olduğum zamanların sokaklarını yapıyorlar. Siyah maddeden. Belleğimden çaldıklarıyla yeni bir dünya kuruyorlar.

Tedirgin uykusunda gözlerim.

Sahte yazılarla değiştirmişler. Hırsızlar. Adem aradı mı? Cevap vermiyor. Kadın ütü yapıyor. Kendi şarkısında kaybolmuş. Kırışık yollar düzeliyor. Kadın bir yol uzmanı. Yok ediyor hepsini. Denizin ortasında kalıveriyorum. Yaşlı bir ada. M. Bir harfin gücünü hissediyorum. Anlatılmazlığında yoğun. Elimdeki kâğıtlara bakıyorum. Harflerin sesi yok. Harf taklidi işaretler. Böcek ölüleri. Dilsiz. Arar, merak etme. Kim? Yollar kapandı, nasıl gelsin Adem! Hem küçük. Altı. Resim defterinde kolları sonuna dek açık bir adam ben. Bir kırsağın sütü buharlaşıyor ütünün değıdiği yerlerde. Her yer sütliman oluyor düz. Tedirgin uykusunda gözlerim.

Gittiğimiz yerde tamamlanacağız.

Tahtalar çıtırdıyor. Adsız böcekler yiyor gövdeyi. Maddenin içinde boşluk çoğalıyor. Tekne ağır ağır ilerliyor. Ölüler ırmağından geçiyoruz. Rüzgâr çıplak tenimi ürpertiyor. Boşluk geriliyor koridorlarımda. Kupkuru bir soluk çıkıyor içimden. Vişneçürüğü berjerde oturana bakamıyorum. Geldin mi? Orada mısın? Soğuk. Nefesim donduruyor kalbimi. Çok yavaş gidiyoruz. Kollarımdan tutuyorlar. Siz de nereden çıktınız. Bırakın. Beni almaya geldi ismi ve yüzü olmayan. Gittiğimiz yerde tamamlanacağız.

Bu karabasan değil, sadece yaşı bir ilham perisi.

Göğsümün üzerine çöreklenmiş. Melun hayvan. Hırıldıyor. Benim sesimi taklit ediyor. Kadını çağırabilsem. Etrafta işçiler var. Kasklarının ışığı gözümü alıyor. Çalışıyorlar. Bir ayna inşa ediyorlar. Siyah madde ışıyor sadece. Zaman durdurulmuş. Aklımın içindekileri emdi. Geriye sözcükler kaldı. Başkalarından duyduğum. Yeni anlamlar yüklemek için doğrulmaya çalışıyorum. Dosdoğru ışığa bakıyorum. Ellerim kasılıyor boşluğun içinde. Sen bir yazarsın. Kışkırtıcı hayvanı hatırlıyorum yavaş yarım. Aydınlandım ve anladım: Bu karabasan değil, sadece yaşı bir ilham perisi.

Siyah bir nokta.

Sonsuzluk. Bir nokta. Siyah kocaman bir nokta. Bazı şeyleri anladığım anda yok oluyorum. Kahve fincanını açıp gösteriyor kadın. Bak. Gözler. Parmağıyla bozuyor falı. Gözleri çıksın. Gülüyorum. Gözleri her yerde. Sahipleri çoktan gitti. Geride boş bakışları kaldı. Fotoğrafları ver. Kesiyorsun ama. Ver, dedim. Al. Delik deşik bir geçmiş. Boşlukları kaldırıp arkasına bakıyorum. Görüntü bulanıyor. Kadın gülümsüyor. Adem gelecek akşama. Hazırlanalım. Adem akşama karışacak. Harfler karanlığa. Bu boşluklar kelimelerle dolmalı. Ben yeniden oluşurum. Adem o zaman anlar beni. Ben. Siyah bir nokta.

Oysa yanlarında hep boşluk var.

Tamamlanamayan cümleler. Sarı kâğıtlar. Bunları yazan adamla aramdaki bağ günden güne inceliyor. Ben. Kelimenin gizemi gitgide artıyor. Koyu beyaz bir kuyu ben. İçinde aradığım her neyse bir zamanlar bulmuş olmalıyım. Fotoğraflardaki boşlukların yanında hep mutlu yüzler. Sonsuz bir fotoğraf ânı içinde sevmeye devam ediyorlar. Oysa yanlarında hep boşluk var.

Adem, kurtar beni.

Duvarın ardında dünya. Mecalim yok içine karışmaya. Duvara kadar varamadan bedenim eriyip gidiyor eşyada. Bir koltuk girdaba dönüşebilir mi? Vişneçürüğü berjer yuttu onu. Zemini delen aslan tırnaklı korkunç. Ellerimi sokuyorum içine. Yuttuklarını çıkarıyorum birer birer. Kurumuş bir kalem, mandal, yüzük, fındık, düğme, saç yumağı. Bir koltuk yaşamı öğütebilirmiş demek. Ölüm değirmeninden sakınılmış nesneler. Kazıcılara vermeli bunları. Saate bakıyorum. Bileğimde acı bir bilezik. Zamanın tasmaı. Acıtıyor. Akrep değil şeytanın kirpiğı yelkovan desen kesip attığı tırnak. Etime geçirmiş dişlerini tik tak kemiriyor. Adem, kurtar beni.

Zaman beni yuttu.

En mutlu zamanlarımı hatırlamak istiyorum. Geri verin bana. Gizli geçitten aşağı bağıyorum. İşçiler bir an için durup bakıyorlar. Dost mu, düşman mı olduklarını anlayamıyorum. Hırsızlar mı, yapıcılar mı? Siyah maddeyi nesneye dönüştürüyorlar. Durmadan çalışıyorlar. Neden bilmiyorum. Her şey tanıdık ve yabancı. Çılgın bir çalışma. Azim. Çekiç. Tık tık. Bunlar yaşadığım nesnelerin kopyaları ve onların kopyaları ve kopyaları onların da. Ayrıntılar siliniyor. Kopyalandıkça uzaklaşıyorlar. Maddede yaşam soluyor. Dokunduğum ne varsa değişiyor. Sahiptim. Güzel olan bir şeyler vardı. Bir zamanlar. Benimdi. Zaman beni yuttu.

**Kuruyan bedenimden sıyrılıp çıkacağım
ânı hayal ediyorum.**

Acıklı havlamalar. Birilerinin canı acıyor. Yakılacak daha çok kâğıt var. Fotoğraf. Mektup. Not. Kibritleri saklıyor kadın. Belki de Adem oynamasın diye. Altı yaşında çocuk. Köpekler gecenin içinden çıkıyorlar bir yanları siyah. Elimi ısıyorlar. Pencereye dayıyorum alınımı. Asfalt kapkara deniz. Siyah maddeden yapılmış. Dalgalı. Köpekler boğuluyor. Sıkı sıkı tutunuyorum gemiye. Kamaralardan düzenli nefesler geliyor. Nuh'un yolcuları uykuda. Habersiz binmiş olmalılar. Ben büyük balığın karnında kıvrılıyorum. Yılan. Kuruyan bedenimden sıyrılıp çıkacağım ânı hayal ediyorum.

Yassı bir dip balığına dönüşüyor zaman.

Kara yüzlü işçilere anlatmam gerek. Durdurmalıyım. Siyah maddeyle boşuna uğraşıyorsunuz. Gecenin ardında beyaz var. Tepeleme dolu bir bardak süt, ay. Dumanlı. Kadının bereketli memelerinden. Korkuyla bakıyorum pencereden. Akmıyor. Tıkanıyor. Ağırlaşıyor. Yassı bir dip balığına dönüşüyor zaman.

Kuşkulu bir yerindeyim mekânın.

Geçmiş uygarlıkların sütunları arasında dolaşan kayıp ruhumla buluşmak için ellerimi uzatıyorum. Bir zamanlar bu sütunların arasında gezinen teknelerde. Su perileri şeffaf. Yerlilerin dansları. O adam kim? Parmaklarının arasında dumanlar. Dimdik. Asla yorulmayan perçemler. Güçlü kollar. Hepsi film mi? Rutubet karartıyor tüm yaşananları. Bütün şehir ağır ağır çürüyor. Yosunlu taşların üzerinde sıçanlar akıllı. Beyaz dişleri. Ölümler ırmağının kıyısında zehirli çiçekler açıyor. Ben. Ellerim sadece ıslak ahşaba değiyor. Bir gemi hayali kuran tabut. Kuşkulu bir yerindeyim mekânın.

Yazarları bilirsiniz, şakacı olurlar.

Benim ellerim onlar. Bir imza. Baba. Bir imza. Bu noter baba. Gözlüğünün dibinde iki sinsi yılan gülümsüyor. Şuraya bir imza. Günlerden ne? Aylardan? Yıl? Adem Bey, bu şartlar altında olmaz. Bağırmaq için ağzımı açıyorum. Sadece fısıltı. Ellerimi çalmış bu adam. Tanık olun. Değil mi ki notersiniz! Ellerini saklıyor. Dişleri gıcırıyor. Adem uyurken gıcırdatır. Altı yaşında. Küçük. Korkulu rüyalar görür. Saçları ıslanır terden. Annesinin koynunda sabahlar. Uykusunda konuşur bazen. Ben gi-deyim. Bir kahve için. Şimdi imzalar. Şaka ediyor. Yazarları bilirsiniz, şakacı olurlar.

**Adını hatırlayabilsem bilinir olacak
her şey.**

Kumru aceleyle gurulduyor. Gözlerimi açıyorum. Sütbeyazı bulanık sabah. Nedir bu telaş? Öldüm mü? İlk soru. Boşluktan cevap gelmesini bekliyorum boşuna. Tıkırtılar var sadece. Gözlerimi kapatıyorum. İşçiler içerde. Diplerde bir yerde çalışıyorlar. Ulaşmak üzereler. El ele verip çekiyorlar devasa nesneyi. Siyah maddenin içinden çıkan bir dönme dolap bu. İçindeyiz. Sarmaş dolaş. Biri benim bu çok belli. Ağzımın kenarında çapkın bir gülümseme. Fildişi renkte teninden siyah madde akıp gidince ortaya çıkıyor mutlu günler. Adını hatırlayabilsem bilinir olacak her şey.

Toprak baharda aç oluyor.

Kadın kahve fincanını açıyor. Yapay sevinç gösterilerine kanmak istiyorum. Zorluyorum kendimi. İyi haberler kısmetler ferahlıklar. Tek tek yazıp gül ağacına asmıştık. Adem küçük bir ev çizmişti. Mayıs kokularla gelir. Ölülerle gider. Kadın yüzümü siliyor, ağzımı. Sabunlu bez. Çocukluk. İstemisiz. Resimler rüzgârda dalgalanıyor. Gözlerimden içeri bakıyorum. Kendi kuyuma fısıldıyorum. İşçiler işlerini bırakıp sesime kulak veriyorlar. Siyah maddeden bir gül ağacı yapın. Resimler de olsun. Rüzgâr da. Kadın kapının gölgesine karışıp gidiyor. Kim ki o? Adem'in annesi ölü. Mayıs karası alıp götürdü onu. Toprak baharda aç oluyor.

Paramparça.

Hiç uyuyamıyorum; sabaha kadar gözümü kırpmıyorum; bir bakıyorum gün ağarıyor; her yanıma ağrıyor. Durmadan konuşuyor. Yaşlı bir adam. Artık onu hatırlamayışımı umursamıyor. Kadın neşeli duvarın içinden çıkıp geliyor gülüp söylüyor. Büyük yazarlar eski dostlar köpüklü kahveler. Umutla dönüp yüzüme bakıyor beyaz saçlı adam. Sıkıntıyla yere çeviriyorum bakışlarımı. Sözü dümeni elimde değil. İlk aklıma gelenler taşıyor içimden süt gibi. Roman yarım kaldı hayat. Evet evet roman nasıl demek yazıyorsun çok iyi çok nereden bakabilir miyim okuyabilir miyim? Koltuğun kenarına sıkıştırdığım sarı küçük kâğıtları işaret ediyorum. Hiç bitmeyecek. Paramparça.

Yangın gerekli kalbime.

Kolum ölü bir balık yatıyor beyaz çarşafın üzerinde. Kan enjektöre doluyor. Dolmakalemlerim mürekkep şişelerim kâğıtlarım defterlerim. Masanın yüzeyini arıyor ellerim. Parmaklarımın kendiliğinden hareketinde ürkütücü bir hal var. Bilmiyorum yazıyı artık dünyayı hayatı. Hemşire okşuyor kuru bedeni. Ölüler ırmağına atmalı. Ağzım kupkuru çöl kumu. Akrebin yuvasını bozmalı yürekte. O zaman zehir bir kurtuluş. Bir iğne batımı. Çevresini alevle sarmalı. Kibritleri bir bulsam. Yangın gerekli kalbime.

Siz hangi romanımdaydınız?

Genç bir kadın ağlıyor. Olmadı yapamadık yürümedi gitti terk etti başka birini sevmiş Hilal bitti dedi ayrılalım Hilal dedi Adem. Kadın boş kahve fincanlarını alıp yok oluyor sessiz. Elimi uzatıyorum bulanık sislerin içinden; kırık bir dal parçası yosunlu zayıf yol yol damarlarımda son canlılık umudu titriyor. Genç kadın tutunuyor çekingen. Elleriniz ne kadar benziyor. Kitaplarımdaki sayısız sahneden biri olmalı unuttuğum. Tekrarlanan rüyalar. Yazılırken unutulmuş ve bir yokluğu büyüten ve bir koridor yazının içinde ve oradan çıkıp gelen sisler içinde ve bir dokunuş gözyaşı kuru dal parçasına damlayan. Sevdim onu. Siz hangi romanımdaydınız?

Acı, hayat veriyor.

Bugün nasılız? Bugün dün yarın bir nokta sadece öncesiz sonrasız. Cevap veremiyorum. Doktor canlılık noktalarımı bulup çekiçliyor. Kendiliğinden fırlıyor ayağım öne. Güzel iyi tamam. Ellerim sabırsız kıpırıyor genç adamda. Kahvesini içip kapatıyor fincanı. Henüz çürümeye başlamamış. Doktor ellerimin yeni sahibine dönüp hızla konuşuyor. Kelimeleri yakalayamıyorum, çok uzak, ben çok yavaş. Sesleniyorum arkalarından. Doktor ellerim çürüyor, kırılğan tırnaklarım ölü. Dönüp bakıyorlar. Anlamıyorlar. Saatimi gösteriyorum bileğimde sallanan zayıf. Ellerim sinirli hareketlerle cüzdanına uzanıp paralar çıkarıyor. Doktor gülümsüyor. Ellerim beni boğmak istiyor. İçimde bir yer canlanıyor sızıyla. Keskin bıçak ağrı. Acı, hayat veriyor.

Karakalem adamın rüyaları.

Gelmiyorlar artık. Eskiden geldiklerine dair bir his rüzgârda uçup gidiyor. İsimleri yok kişileri özlüyorum. Kapı ağzı açık bir hayalet. Işık oyunları puslu gözbebeğimde. Aynadaki adam umursamaz. Adem uyandı mı? Başka bir zamana ait cümle yersiz çınlıyor kulaklarımda kendi sesimde genç diri kararlı. Şimdi sadece bir uğultu. Rüyalarda avuçlarıma batmış iğneleri temizliyorum teker teker. Hırsızlar çaldıklarının yerine bırakmışlar. İnce sip-sivri haritanın üzerine saplanmış elimin içinde. Şiiri okumak için açtığımda sayfayı sadece bir resim buluyorum. Adem çizmiş olmalı çocuk. Karakalem adamın rüyaları.

Bir şehir kuruyorlar karanlıkta.

Böcekler hızla yatağımın altına kaçiveriyorlar. Bağırıyorum. Ayaklarımı yere vuruyorum. Kapının içinden kadın fırlayıp geliyor. Yumrukları sırtıma iniyor. Yeter artık sus sus sus. Yatakta büzülüyorum. Ama böcek var yatağın altında korkuyorum. Hışırdayarak geziyor kınkannatlılar kabuklular yumuşakçalar kafadanbacaklılar yabancılar adsızlar cinsiyetsizler. Çalışıyorlar. Kemikli bir kuşku yerleşiyor aklıma. Bedenimi ufak parçalara ayıracaklar. Bir şehir kuruyorlar karanlıkta.

Göklerin dehşetiyle esip karıştım toza.

Gündoğumunda mavi lacivert heybet. Ezildim. Bin-yılların rüzgânında titredim. Oysa bilmiyorum neredeyim kimim zaman ne. Kelimesiz bilginin yuttuğu zavallı beden bir alev minik. Karanlığımda rüzgârların boğmaya çalıştığı sarı sıcak can. Adem olsa gerek. Unutmadığım tek isim. Girdabından kaçırıp göğsümün içine gömdüm. Bedenim bir mezar yeni ağıt ve umut karışımı tek toprak. Göklerin dehşetiyle esip karıştım toza.

Ayrıştırıyorum yavaş yavaş.

Yerin altından gelen seslere kulaklarımı kapatmak için uğraşıyorum. Bir çağrı mı, bu yoksa bir tehdit mi? Bedenime engel olamıyorum gidiyor gizli geçidi arıyor dizlerinin üzerinde toz toprak içinde... Kapı açıyor beni. Birbirine yapışmış kaynaşmış resimler dizeler cümleler harfler. İşçiler çalışıyor. Bu bir hazırlık, belli. Ayrıştırıyorum yavaş yavaş.

Örümcek ağı düşler uzayda.

Yeryüzünden kopmuş bir taş kaya kütle madde soğuk pürüzsüz amaçsız. Kapıya diktim gözümü bakıyorum. Sallantı biraz olsun dinliyor. Uzayda yoluna devam eden bir kapsül bu tek kişilik tek yönlü dönüşsüz. Gittiği yerde bulamayacak. Kadın kahve ile masmavi beliriyor boşlukta. Adem geldi mi? Ben buradayım ya. Az önceye ne oldu bölündü parçalandı eski bir tül gibi. Örümcek ağı düşler uzayda.

Adımı bilseydim ölebilirdim.

Pürüzsüz beyaz yüzey. Elimi sürüyorum. Gıdıklayıcı bir his. Rüya görüyorum. Ağırılıksızım. Beyaz taş mezar hazır üzerinde adım yazmalı. Meyve ağaçlarından sarkan kayısılar şeftaliler olgun kirazlar. Toplamalı. Adımı bilseydim ölebilirdim. Gülüyorum şarkılı sözlerime. Tabaklara koyuyorum erikler cevizler karayemişler. Eski dostlar yardıma gelmiş. Neşe kahkaha hafiflik. Bilseniz bir rüyanın içinde olduğumuzu. Ah bir bilseniz, yine gülebilir misiniz? Ne yazık: Ağrılı bir bedene uyanıyorum. Uğursuz bir şarkı var sadece. Sözleri sivri. Adımı bilseydim ölebilirdim.

Korkma Adem, ben buradayım.

Baba beni dinle. Gözlerime bak. Ben Adem. Anlatmam gerek. Hak vereceksin. Hakkımı. Yere bakıyorum dinlemek istemiyorum bu adamı tanımıyorum kocaman ayakkabılarını izliyorum odanın içinde ileri geri yürüyor. Sonra yok oluyor. Kadın kahve getiriyor. Elimi okşuyor. Yaralı bir sürüngen son bir çaba ile kımıldıyor. Onun da derdi başka, üzülme. Kim? Bir düş canlanıyor aniden. Gecenin ortasında küçük çamurdan bir ada burası cehennem, diyorum yanımdakine belirsiz hayvanlar suyun kenarında. Karaya çıkmasınlar diye ağlıyor çocuk, elimi tutuyor. Korkma Adem, ben buradayım.

Roman mı demiştiniz?

Nefesini yüzümde hissettim ama gözlerimi açmadım avının lezzetini anlamaya çalışıyor hırsla kokluyor belirsiz bir sayıya kadar sayıyorum içimden. Bunları yazıyor musunuz yani kitap demiştiniz son görüşmemizde. Şaşkınım. Kendiminkinden başka bir ses. Hareketsiz iguana elim. Kaldırıyorum. Parmağımın gösterdiği yere bakıyorum. Genç bir kız kayıt teybi not defteri gözlüğü. Hatırlıyorsunuz değil mi? Huzursuzluk yükseliyor. Sözler kendiliğinden çıkıyor ağzımdan böceksi. Yazı elden gelmeli. Ellerimden çekildi canım önce. Parmak uçlarım soğuk uzak kıpırtısız. Roman mı demiştiniz?

Deliler ırmağında sürüklenen bir ağaç.

Saat kaç saat kaç? Minik bir tavşan koşuyor Adem peşinde. Yakala zamanı. Çocuk şarkıları mırıldanarak yürüyorum. Evin içinde hac yolculuğu. Odalar arasındaki yol büyüyor. Böceklere katılıyorum çalışkan. Hepsinin işi gücü var. Kırık bir fayansın aralığından girip kayboluyor siyah pelerinli. Cebimden düşen sarı kâğıtları yakalayıp yuvasına götürüyor. Aşağıda yeni bir dünya kurulacak siyah maddeden. Beni de alın aranızda. Sıranı bekle. Zamanı gelince. Bedenim bir zombi cansız ceset. Deliler ırmağında sürüklenen bir ağaç.

Adam endişeyi kahkahaya dönüştürdü.

Bunlar sizin kitaplarınız diyor kalın gözlüklü bir adam. Soruyor. Hayır. Sahte bunların hepsi. Kaşlar kalkıyor iki yaşlı karides. Değiştirdiler. Kelimelerim çalındı yerlerine sahtelerini koydular. Ne zaman nasıl kim? Bir heykeldim o sıra. Bilemedim mani olamadım. Sonra evin altında kazı başladı. Kadın geldi. Kahve getirdi gülümsedi. Karidesler kaçıştı. Umutsuz bir yüzü ne zaman görsem tanırım. Yazarım. Adam endişeyi kahkahaya dönüştürdü.

Işık nerede?

Yeni bir günün vaatleri ilginç olsa gerek. Pencereler puslu kapalı. Kadın ıslak bezlerle siliyor yaşlı ağacı. Küflü kabuk bağlamış. Kuşlar pervazda gurulduyor. Çok eski bir duygu boğazımı yakıyor. Ne olduğunu bilebilsem. Sevinçli ama bir yanıyla acı hüzünlü. Birleşme kavuşma ve kayıp yalnızlık aynı anda. Kadın soruyor. Ne oldun neden ağlıyorsun? Gülümsemeye çalışıyorum. Yüzüme hâkim değilim çoktandır. Başımı yastığa bırakıyorum. Yavaşça toprağa degecek nazik. Pıtır pıtır yağacak. Devasa kütle. İşçiler nerede? Işık nerede?

Dekoru değiştiriyor karanlığın adamları.

Uzak bir keman sesi aralık kapılardan sızıyor nedense bir tiyatro dekoru. Çıplak ampul kızıl filament mozaik taşlar eskimiş ayakkabılar ter sigara kokusu gri ceket ama bir o kadar da şefkatli. Bir yüz gömölüyor göğsüne sarılma kucaklaşma. Not etmem gerek. Yakaladım ama neyi? Ben hangisiyim 'bu sahnede? Baba mı oğul mu? Yüzlerin yerine boşluklar koydum. Işıklar karardı. Bir te-laş gürültü ayak sesleri korku. Dekoru değiştiriyor karanlığın adamları.

Siyah madde her şeye dönüşüyor.

Kadın yaşlı adama gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Uğultudan duyamıyorum. Yaşlı adam kahvesini yudumluyor ya da bir şeyler söylüyor. Tam olarak anlamamıyorum. Eski bir dost bunu biliyorum bir tek. Çekiş sesleri matkap gürültüsü konuşmalar uğulduyor yerin altında. Kazıyorlar bıkıp usanmadan. Bunları kadın besliyor işçileri emziriyor bana vermiyor süt. Kasklarını takip iniyorlar karanlığın içine. Siyah bir maden bulmuşlar hayatımı baştan yontuyorlar sahte. Yapma böyle konuşma seni anlamıyorum. Kahve falı gibi. Siyah madde her şeye dönüşüyor.

Unutmak ve unuttuğunu bilmek yalnızca.

Yeşil, kalın bir hırka. Bir insandan geriye kalan sadece bu olmamalı. Belleğim, diyebileceğim yer boş bir depo. Tozlu rengi atmış yerlere bakıp eskiden orada nelerin durduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Boşuna. Issız koridorlarda sonsuz bir yürüyüş. Duvarlar dev bir iç çe kişle sızlıyor, balığın midesine doğru iniş devam ediyor. Unutuşun gölgeleri arasında hü zün. Unutmak ve unuttuğunu bilmek yalnızca.

Zaman hızlanıyor, elimden kaçıyor.

İki büklüm uyandım maddeye. Gecenin neresindeyim, inledim, ağzım kilitli, kuru çöl kumu. Kadın uyan-
dı. Kapının içinden çıkıp geldi, saçları yılan, bağırdı, ilen-
di kendi dilinde. Birdenbire kalabalık. Adım atacak yer
yok. Sıkışık. Tekvücut oluyoruz kalabalığın içinde. Fin-
can aralık kalmış, faldan kaçanlar hayatı dolduruyor. Ka-
dının dudakları kıpırdıyor. Doktor gülümsüyor. Bu ilaç
sizi rahatlatacak. Güneş yükseliyor. Zaman hızlanıyor,
elimden kaçıyor.

Kelimeler öldürür bu zayıf bedeni.

Kâğıtlar yapışkanlı sarı parlak, sıkıştırıyorum. Beden alışkanlıklarını unutmuyor galiba. Ellerim yazıyor. Parmaklarım kendilerini harf sanıyor. Eğleniyorum. Akşam güneşi sıcak. Kahve içiyoruz karşılıklı. Geçmişini anlatıyor kadın. Bir gemiye binmişsiniz, hanımefendiyle uzak ülkeleri gezmişsiniz; bakın. bu da Adem Bey'in küçüklüğü. İçimin sızlaması gerek yüzü olmayan bir kadın neden nerede kim? Ah çok mutluymuşsunuz bir zamanlar. Merakla bakıyorum yüzüne. Kelimelerin ağzından çıkıp bana doğru gelirken eriyip buharlaşmasını izliyorum. İyi ki. Kelimeler öldürür bu zayıf bedeni.

**Her biri bir parçamı alıp gitti
bilinmeyene.**

Göğsümün içinde bir tahta çatırdıyor. Fırtına şiddetini artırıyor. Mürettebat yok. Tek kişilik bir rüyanın içinden çıkmaya çabalıyorum. Saate bakıyorum durmadan. Zamanı biri dondurmuş olmalı. Karanlık sonsuz sıkışık yürek çıkacak yerinden. Bina yıkılacak. Kazıcılar altında kalacaklar siyah maddenin. Biri olmalı. Adem yok artık. Dört köşesinde bedenimin dört ana yön dört hayvan tilki böcek yılan baykuş. Geldiler. Her biri bir parçamı alıp gitti bilinmeyene.

**Suyun yürüdüğü yere doğru gidiyorum
içten.**

Enjektöre doluyor koyu kırmızı yağlı kan. Ben. Hemşire gülümsüyor. Bilmediğim bir şiveyle ağırlaşmış kelimeler sunuyor bana iyilik olsun diye; merhamet biraz. Susuyorum. Heybetli bir ağaç. Daha öncesi yok, köksüz. Özgür. Hafifliyorum. Şu anda ölebilsen, bir rüyanın ortasında kelimeye karışsam. Kül sis ve duman. Duvardaki resmin içine doğru. Geçmişte bir yerde bir sarılma. Hepsi bu. Artık hiçbir bağ kalmadı. Kırklarca kırk oldu. Ağaçlar kesilip gemi. Suyun yürüdüğü yere doğru gidiyorum içten.

Koptu kopacak.

Anlamını bilemediğim kelimeleri yazıyor. Bir ben bu ama kim. Kadın pasiyans açıyor. İncecik bir duman, güzel bir koku. Kadife örtünün üzerinde desenler, canlı kâğıttan insanlar birleşiyor ayrılıyor yaşıyor. Gözlerim benden habersiz ümitler besliyor an'a dair. Vişneçürüğü berjere bakıyorum. Boşluğu canımı acıtıyor. Durduk yere bir yağmur başlıyor. Ağaçlar sarsılıyor. Korkuyorum. Güzel bir yerindeyim zamanın. İncecik bir ip gökyüzünden iniyor burnumun içinde kayboluyor. Koptu kopacak.

Sonsuz bir an boyunca elimi uzatıyorum.

Sessizliği bozmadan yürüyorum. Belirsiz bir hışırtı kafamın içinde. Kalın küt kanatlarıyla hamamböceği eziyor ayaklarımın altında. Kötü. Kazıcılar kasklı kafalarını çıkarıyorlar halının desenlerinden. Göz yanılgısı olmalı. Her taraf küçük sarı kâğıtlarla kaplı. Kapılar kilitli. Pencereleler sımsıkı kapalı. Yalnız. Kâğıtların üzerinde yazılar okunaksız karıncalar. Bedenimden sızan şeyler bunlar. Bil-diğim. Aniden karşıma çıkıyor. Orada öylece duruyor si-hirli nesne. Kibrit. Cüssesinden beklenmeyecek bir kud-ret. Heyecanlanıyorum. Sonsuz bir an boyunca elimi uza-tıyorum.